

Sygn. akt IV KK 579/21

POSTANOWIENIE

Dnia 30 listopada 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziielewicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 30 listopada 2021 r.,

sprawy **P. M.**

oskarżonego z art. 271 § 1 i § 3 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez Prokuratora Okręgowego w B. na niekorzyść
od wyroku Sądu Okręgowego w B.

z dnia 9 lipca 2021 r., sygn. akt VII Ka [...]

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w B.

z dnia 11 marca 2021 r., sygn. akt IX K [...]

**oddala kasację jako oczywiście bezzasadną, a kosztami
sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Sygn. akt IV KK 579/21

U Z A S A D N I E N I E

Sąd Rejonowy w B. wyrokiem z dnia 11 marca 2021 r., sygn. akt IX K (...),
umorzył, na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k., postępowanie wobec P. M. odnośnie
zarzucanych mu przestępstw określonych w art. 271 § 1 k.k.

Po rozpoznaniu apelacji Prokuratora Okręgowego w B. wniesionej od tego
wyroku, Sąd Okręgowy w B., wyrokiem z dnia 9 lipca 2021 r., sygn. akt VII Ka (...),
zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Od wyroku Sądu Okręgowego w B. kasację złożył Prokurator Prokuratury
Okręgowej w B.. Zaskarżył ten wyrok w całości na niekorzyść P. M.. Zarzucił w

kasacji mającą istotny wpływ na treść orzeczenia, rażącą obrazę przepisów prawa karnego materialnego, a to art. 271 § 3 k.k.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja oskarżyciela publicznego jest oczywiście bezzasadna.

Wyjaśnienie powodów wydania przez Sąd Najwyższy takiego rozstrzygnięcia należy rozpocząć od przypomnienia, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia wnoszonym przeciwko orzeczeniu sądu odwoławczego, a nie orzeczeniu pierwszoinstancyjnemu, co wyraźnie wynika z treści art. 519 k.p.k. Oznacza to, że w kasacji nie można podnosić zarzutów typowych dla postępowania apelacyjnego, kwestionujących orzeczenie pierwszoinstancyjne, w tym zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia. Należy przypomnieć, że kontrolą kasacyjną objęte są kwestie wyłącznie prawne, zawężone do kategorii uchybień wymienionych w art. 523 § 1 k.p.k., popełnionych przez sąd odwoławczy. Specyfika i wyjątkowość postępowania kasacyjnego nie pozwala zatem na prowadzenie dublującej, „trzecioinstancyjnej” kontroli orzeczenia sądu pierwszej instancji (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 2015 r., sygn. akt IV KK 8/15, LEX nr 1666908). Charakter kasacji, jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia wnoszonego od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego, z powodu rażącego naruszenia przez ten sąd prawa, nie pozwala również na kwestionowanie w tym środku poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2016 r., sygn. akt V KK 457/15, LEX nr 1991147).

Powyższych wymogów nie można traktować instrumentalnie jedynie markując, że kasacja dotyczy błędów prawnych popełnionych przez sąd odwoławczy, a w istocie podnosząc zarzuty przeciwko rozstrzygnięciom zawartym w orzeczeniu sądu pierwszej instancji. Nieprawidłowe nazwanie przez skarżącego wadliwości, polegającej na przyjęciu za podstawę wyroku błędnych ustaleń faktycznych, „naruszeniem prawa materialnego” nie może prowadzić do ignorowania ustawowej regulacji podstaw kasacji, a tym samym uprawniać instancji kasacyjnej do badania - pod pozorem rozpoznawania "zarzutu naruszenia prawa" - zasadności ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku (por.

np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 marca 2007 r., sygn. akt V KK 362/06, Legalis).

Mając powyższe na uwadze, należy postawiony w kasacji zarzut rażącego naruszenia prawa materialnego, tj. art. 271 § 3 k.k., traktować w istocie jako zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku. Zredagowany w kasacji zarzut obrazy prawa materialnego, jest tego rodzaju zarzutem tylko z tego względu, że tak zastał nazwany przez Autora kasacji. Sąd Najwyższy nie podziela poglądu, że przy zarzucie obrazy prawa materialnego za punkt wyjścia należy przyjmować nie to co sąd ustalił, lecz to co sąd powinien był ustalić. Tak bowiem ujmowany zarzut obrazy przepisu prawa materialnego jest zarzutem błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku (por. też Zb. Doda, A. Gaberle, Orzecznictwo Sądu Najwyższego. Komentarz, tom II. Kontrola odwoławcza w procesie karnym, Warszawa 1997, s. 109). Na marginesie można wskazać, iż w apelacji złożonej przez Prokuratora Okręgowego w B. od wyroku Sądu Rejonowego w B. z dnia 11 marca 2011 r., sygn. akt IX K (...), właśnie zarzucono błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, którego skutkiem było przyjęcie, iż czyny przypisane P. M. należy kwalifikować „jedynie jako występki z art. 271 § 1 k.k.” (por. apelacja Prokuratora Okręgowego w B. z dnia 19 kwietnia 2021 r. – s.1 – 1v). W tysiącach orzeczeń Sądu Najwyższego znajdujemy wskazanie, że zarzut rażącego naruszenia prawa materialnego może zostać podniesiony skutecznie w środku odwoławczym (zwyczajnym, bądź nadzwyczajnym) jedynie wówczas, gdy skarżący nie kwestionuje ustaleń faktycznych poczynionych w sprawie. Innymi słowy, nie ma obrazy prawa materialnego, w sytuacji wady zaskarżonego orzeczenia będącej wynikiem błędnych ustaleń faktycznych przyjętych za jego podstawę.

Kierując się przedstawionymi powodami Sąd Najwyższy, na mocy art. 535 § 3 k.p.k., rozstrzygnął jak w postanowieniu.

